

Izbornik

- [Hrvatska](#)
- [Unutarnja politika](#)
- [Gospodarstvo](#)
- [Bosna i Hercegovina](#)
- [Vanjska politika](#)
- [Iseljništvo](#)
- [Gledišta](#)
- [Kultura](#)
- [Znanost](#)
- [Društvo](#)
- [Religija](#)
- [Kolumne](#)
- [Feljtoni](#)
- [Intervjui](#)
- [Izjave tjedna](#)

Poveznice

- [Vlada RH](#)
- [Fond za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost](#)
- [Matica hrvatska](#)
- [Nacionalna i sveučilišna knjižnica](#)
- [Hrvatski državni arhiv](#)
- [Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti](#)
- [Hrvatski institut za povijest](#)
- [Društvo hrvatskih književnika](#)
- [Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća](#)
- [Hrvatski informativni centar](#)
- [Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar](#)
- [Domovinskog rata](#)
- [Glas koncila](#)
- [Slobodna Dalmacija](#)
- [Novi list online](#)
- [Hina](#)

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

[Prijava](#)

Zaboravili ste lozinku?
[Zaboravili ste Korisničko Ime?](#)

[Registracija](#)

Arhiv

Početak [Bosna i Hercegovina](#) [Metodologija masovnih zločina počinjena od strane Titovih egzekutora](#) potpuno je identična onoj u Staljinovoj izvedbi

Metodologija masovnih zločina počinjena od strane Titovih egzekutora potpuno je identična onoj u Staljinovoj izvedbi

Četvrtak, 24 Lipanj 2010 22:50 | [Tisk](#) | [E-pošta](#)

Zapadna Hercegovina ni danas ne zna za posmrtno ostatke skoro dvadeset tisuća svojih sinova

Dio hrvatske javnosti u posljednjih nekoliko dana prati aktivnosti na otkopavanju i vađenju posmrtnih ostataka pobijenih u masovnoj grobnici Dubrava u Knešpolju, nekoliko kilometara jugoistočno od Širokog Brijega. Potresne slike koje dolaze s tog mjesta nalik su onima ranije snimljenim u Kočevskom Rogu, Jazovci, Teznom, Hudoj Jami i mnogim drugim mjestima na kojima su Titovi komunisti počinili zločine još uvijek neslučenih razmjera.

Svaki pojedinac koji nešto zna o metodologiji izvršenja zločina ruskih komunista, ili su samo gledali film Katynska šuma, poljskog redatelja Andrzeja Wajde, došao je do zaključka kako je metodologija masovnih zločina počinjena od strane Titovih egzekutora potpuno identična onoj u Staljinovoj izvedbi, stoji u spomenutom tekstu.

Ruke vezane žicom, kugla u potiljak, tijela nabacana jedno po drugom, masovna stratišta skrivena od očiju javnosti, uz obveznu „OMERTU“, isti je zločinački rukopis po kome se ubijalo od Vladivostoka do Trsta, od Sjevernog mora do otočica Dakse.

Upravo zbog tog zločinačkog „rukopisa“ i masovnosti počinjenih zločina iznimno otužnim djeluju izjave raznih jugoslavenskih recidiva, koji su se u velikoj mjeri uspjeli inkorporirati na čelna mjesta u današnjem hrvatskom društvu. Ti recidivi jugoslavenstva, u svojim javnim istupima redovito pokušavaju pronaći opravdanja za ove zločine, počinjene u ime komunizma i Jugoslavije, idući tako daleko da i samom činu osvete pokušavaju dati legalitet i legitimitet.

Gradili su mit o genocidnosti hrvatskog naroda

Međutim, pri tome ih najbolje demantira Titov ministar „ubijanja“ Aleksandar-Leka Ranković. Podnoseći izvješće o „uspjesima“ jugoslavenskih komunističkih vlasti od završetka rata do 1951. godine u beogradskoj skupštini, Ranković je kazao: „Likvidirali smo 568.000 narodnih neprijatelja, a kroz logore od 1945. do 1951. prošlo je 3. 777.776 zatvorenika.“

Jugoslavenska komunistička historiografija je skoro pet desetljeća radila mit o genocidnosti hrvatskog naroda. Nastavak te jugoslavenske prakse, na žalost, uslijedio je i nakon raspada Jugoslavije. U okviru tih rasističkih teza o navodnoj hrvatskoj genocidnosti, što nije ništa drugo nego pokušaj opravdavanja komunističkih zločina, posebice se isticala komunistička netrpeljivost prema dijelu hrvatskog naroda koji živi na prostorima zapadne Hercegovine.

Na žalost, ostaci toga jugoslavenskog aparata i danas su prisutni u svim sferama hrvatskog društva. Metodologija njihovog djelovanja, kao i odnos prema hrvatskom narodu u Hercegovini, i danas je ista, kao u vrijeme krvave diktature Josipa Broza.

Uzroci ovakvog ponašanja različitih skupina i pojedinaca u hrvatskom društvu poznati su mnogima. Oni koji o tim razlozima malo, ili nimalo, znaju poručuju neka te poruke raznih jugoslavenskih recidiva gledaju kroz prizmu činjenice da zapadna Hercegovina ni danas ne zna za posmrtno ostatke skoro dvadeset tisuća svojih sinova.

Toliki je broj hercegovačkih Hrvata, naime, stradao od ruke Titovih i Rankovićevih krvnika. Ta stradanja otpočela su nakon partizanskog ovladavanja Širokim Brijegom, a nastavljena su u krvavoj osvjeti jugoslavenskih komunista nakon završetka rata.

Ubojice partizanskog pokolja u Širokome Brijegu

Masovna grobnica Dubrava, o kojoj se posljednjih dana govori, samo je jedna od nekoliko desetaka do nekoliko stotina neobilježenih grobišta razasutih diljem Hercegovine. Da bismo, makar dijelom, sagledali okolnosti pod kojima su Titovi komunisti počinili te zločine potražili smo neke dokumente, još nepoznate domaćoj javnosti.

U ostavštini Krunoslava Draganovića tako smo pronašli nekoliko vrijednih izvjava bivših pripadnika 26. dalmatinske divizije (zapovjednik Božo Božović, politički komesar Dušan Korać), iz sastava VIII. dalmatinskog korpusa (zapovjednik Petar Drapšin, politički komesar Boško Šiljegović). Ovi podatci dobiveni od sudionika partizanskog pokolja na Širokom Brijegu i Hercegovini.

Pavo Prcela, nekadašnji pripadnik 1. proleterske brigade (zapovjednik Vaso Đapić, politički komesar Nikola Aračić), iz sastava Božovićeve 26. divizije, bio je izravni sudionik ovih masovnih ubojstava. U svojoj izjavi, danoj u Rimu 23. kolovoza 1953., Prcela je posebice istaknuo: „Moja brigada imala je zadatak osvojiti „Cigansko brdo“ i dolinu (uvalu) kraj Lištice do Regije Duhana.“

Nakon tri dana žestokih borbi ušli smo u samo mjesto. Vojska je imala nalog ubijati (ubiti) sve što se nađe u samom mjestu uključujući starce, žene i djecu. Prizore nisam gledao, jer se nisam odgodio u takvoj metodi. Međutim, nakon tog pokolja vidio sam po ulicama i kućama brojne lješine, ne samo vojnika nego i civila, među kojima veliki broj žena i djece.“

Rafael Radović, rođen u Čilipima, bio je nasilno mobilizirani pripadnik 11. dalmatinske brigade (zapovjednik Ivan Guvo, politički komesar Grga Markić), koja je također djelovala u sastavu 26. divizije.

Radović je bio pripadnik I. čete (komandir Ivan Prodan), iz sastava IV. bataljuna (zapovjednik Dominko Antunović, politički komesar Milan Rako) iz sastava 11. dalmatinske brigade, iste one postrojbe koju je Simo Dubajić izravno optužio za sudjelovanje u masovnim zločinima nad ratnim zarobljenicima počinjenim na Kočevskom Rogu. U svojoj izjavi Radović, uz ostalo, ističe kako je bio svjedokom brutalnog ubojstva jednoga širokobriježskog franjevca.

Spomenuti svjedok vidio je, naime, tog kobnog 7. veljače 1945., na platou ispred gimnazije, zapovjednika IV. bataljuna 11. dalmatinske brigade (Dominko Antunović) i njegovog zamjenika (Mate Majić) kako, zajedno s jednim oficijom OZNE(?), u nazočnosti desetak vojnika, ispituju

Fotografije tjedna

Anketa

Prijeti li Hrvatskoj u dogledno vrijeme obnova neke nove Jugoslavije?

- Da
- Ne
- Ne znam

[Pošalji](#)

[Rezultati](#)

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih Gostiju: 16

traži...

troujcu ratara. U jednom trenutku, tvrdi Radović, „oficir OZNE je, s nekoliko revolverskih hitaca, upućenih iz neposredne blizine, na mjestu usmrtno visokoga plavkosog bratra, starog oko 50 godina.“

Još se nagađa o imenu oficira OZNE kojeg Radović spominje u svojoj izjavi. Prema određenim iskazima očevidaca riječ je o Marijanu Primorcu, tadašnjem pripadniku OZNE iz Ljubuškog, dugogodišnjem suradniku i krvnom srodniku Jure Galića, aktualnog predsjednika Subnora BiH.

Drugi izvori u istom ovom kontekstu spominju oficire OZNE, kapetana Rajka Vukoju (iz Bileće) i Milivoja Drašković (strica Vuka Draškovića iz Gackoga), koji su po nalogu Slobodana Šakote, tadašnjeg šefa OZNE za Hercegovinu sudjelovali u ovim zločinima. Odgovore na ovu dvojbu, kako se čini, mogao bi dati čitav niz i danas živućih svjedoka.

To su u prvom redu Antun Šarić, u to vrijeme zamjenik političkog komesara IV. bataljuna, zatim Petar Bogunović, Jakša Deletis, Ante Bogdanić, Drago Galić, Slavko Družijanić, Milka Malada-Planinc, ali i aktualni predsjednik SUBNOR-a Jure Galić, za koje je nepobitno utvrđeno da su u vrijeme ovih zločina bili na Širokom Brijegu.

Detalje o masovnim partizanskim zločinima na Širokom Brijegu zasigurno poznaje i nekadašnji Mesićev savjetnik Budimir Lončar. Prema izjavama svjedoka, Lončar je u to vrijeme, po liniji Partije, bio blizak suradnik Dušana-Dule Koraća, Srbina iz Kraljeva, osobe koja je izravno nadgledala pokolje na Širokom Brijegu i Kočevskom Rogu, kao i Veljka Kadrijevića, tadašnjeg oficira u štabu 26. divizije.

„Predvodnici“ su bili čelnici Druge dalmatinske brigade

Odgovornost za strijeljanje šestorice franjevac 6. veljače 1945. dogodilo se u zoni odgovornosti 2. dalmatinske brigade (zapovjednik Bruno Vuletić, politički komesar Ante Jerkin), u čemu je neupitna zapovjedna odgovornost nekadašnjega Titovog šefa kabineta i vojvode sinjskih alkara. Izravnim sudionikom ovih zločina bio je i Berislav Badurina (politički komesar u 4. dalmatinskoj brigadi), svojedobno također šef kabineta Josipa Broza, ali i Artur Takač (ratni zapovjednik bataljuna u Mehaničarano-topničkoj brigadi), svojedobno čelni čovjek Međunarodnoga olimpijskog odbora, koji je prije nekoliko godina skončao (nestao) na Kopaoniku u zapadnoj Srbiji.

Uz spomenute, vlastitu involviranost u ove zločine nije mogao prikriti niti Vlado Šegrt, ratni zapovjednik 29. hercegovačke divizije, kao niti šef OZNE za BiH Uglješa Danilović, te napose Jovan Andrić i Džemal Muminagić, čelni ljudi 3. brigade KNOJ-a, pod čijim je ravnateljstvom počinjen najveći broj zločina.

Zahvaljujući višegodišnjim aktivnostima jugoslavenskih tajnih službi, kao i djela povjesničara bliskih tim istim službama, u dijelu hrvatske javnosti stvorio se dojam kako ključnu odgovornost zbog masovnih komunističkih zločina u Hercegovini imaju dalmatinski partizani. Međutim, to naprosto ne odgovara istini! Odgovornost zbog komunističkih zločina leži na Josipu Brozu Titu.

Teza o navodnoj odgovornosti dalmatinskih partizana svjesno je godinama podgrijava s ciljem umanjavanja odgovornosti Josipa Broza, ali i održavanja unutarhrvatskih tenzija između Hercegovine i susjedne Dalmacije, što je isključivo išlo u prilog srbijanskim interesima, ali i interesima anacionalnih ORJUNA-ša u Dalmaciji, koji su u Beogradu vidjeli svoga političkog idola.

Rijetko se koji hrvatski povjesničar ikada usudio istražiti od kuda toliki etnički Srbi na ključnim pozicijama u 8. korpusu i njegovim sastavnim dijelovima. Petar Drapšin, Boško Šiljegović, Ilija Radaković, Danilo Simonović, Petar Babić, Danilo Damjanović, Žika Bulat, Božo Božović, Dušan Korać, Bogdan Stupar, samo su neki od etničkih Srba koji su bili raspoređeni na većinu ključnih mjesta u štabu VIII. korpusa i podređenim postrojbama koje su djelovale u njegovom sastavu. Poglavitno na zapovjedna mjesta i na mjesta političkih komesara, za koje se znade da su kontrolirali i same zapovjednike.

Kvalitetan odgovor na ovo pitanje čuo sam prije nekoliko dana u serijalu „TITO“, redatelj Antuna Vrdoljaka. Prema riječima Dušana Bilandžića, ključna odgovornost za ovoliku involviranost etničkih Srba u zapovjednu strukturu VIII. korpusa počiva isključivo na Vicku Krstuloviću. Sudeći, prema Bilandžićevim riječima, Krstulović se u jednom dopisu, upućenom Titu, pohvalio kako „Dalmacija ima vojnika u izobilju, ali da velike probleme jačanju partizanskog pokreta stvara nedostatak kvalitetnog oficirskog kadra“. Prema Bilandžiću, upravo je spomenuti Krstulovićev dopis bio izravnim povodom upućivanja u Dalmaciju nekoliko desetaka etničkih Srba, koji su na temelju Titovih i Rankovićevih uputa, u konačnici potpuno ovladali zapovjednom strukturom VIII. korpusa.

Titovi dalmatinski krvnici: Vuletić, Malada, Lončar, Kadrijević...

Druga teza koja ukazuje na izravnu Titovu odgovornost za ove zločine svakako su poslijeratne karijere čitavog niza pripadnika VIII. dalmatinskog korpusa, koji su po objektivnoj zapovjednoj odgovornosti odgovorni za zločine, ili su neposredno i posredno bili njihovim svjedocima. Kako tumačiti Titovo favoriziranje kadrova poput: Brune Vuletića, Stanka Parmača, Ljube Trute, Berislava Badurine, Artura Takača, Budimira Lončara, Milke Mlada-Planinc i Veljka Kadrijevića, koji su po prirodi svojih tadašnjih položaja o ovim događajima morali znati puno više od običnih vojnika kakvi su u to vrijeme bili Ivan Gugić, Pavao Prcela i Rafael Radović. Zbog svega ovoga, ali i inkorporiranosti goleme većine bivših čuvara jugoslavenskog „bratstva i jedinstva“ u današnji hrvatski sustav, uopće ne čudi „ZAKON ŠUTNJE“ o komunističkim zločinima.

Prije nekoliko dana doznao sam da mostarska udruga studenata s Filozofskog fakulteta priprema tribinu o „Partizanskim zločinima nad hercegovačkim franjevcima“. Ponadao sam se kako studentske organizacije i ovom prigodom u hrvatsko društvo dovode neke nove vjetrove. Ta me je informacija zatekla u Zagrebu. U slučajnom susretu s jednim od zagrebačkih profesora, koji dosta dobro poznaje odnose na mostarskom Filozofskom fakultetu, prokomentirao sam i najavlvenu tribinu.

Ostao sam jednostavno zapanjen kad me je moj dugogodišnji kolega počeo uvjeravati kako od tog pokušaja jednostavno nema ništa i kako će ta tribina biti zabranjena. I uistinu, samo dan kasnije, uvjeravanja mog zagrebačkog kolege pokazala su se potpuno točnim.

Slušajući kratku radijsku vijest o zabrani ove tribine kroz glavu su mi prostrujale riječi mog prijatelja: Dragi prijatelju, zar uistinu mislite da će fakultet na kome rade Slavo Kukić, Zoran Primorac, Mile Lasić, Slavica Juka i Šimun Musa dozvoliti održavanje jedne ovakve tribine? Drugim riječima, zar će nekadašnji šef kabineta Branka Mikulića dozvoliti da se govori o zločinačkom sustavu u kome je i sam ponikao?

Zar će nećak Marijana Primorca i unuk Ivana Primorca-Škope, koji je Domovinski rat proveo u Beogradu, dozvoliti studentima otvoreno govoriti o zločinima svoga vlastitog strica? Zar će profesori koje je stvorio i oblikovao Kardelj-Šušarov sustav dozvoliti nekakvoj tamo nadobudnoj dječici da se obruše neposredno na taj sustav, a posredno i na njih same?

Zar će se nekolicina ljudi koji upravljaju tim fakultetom, a koje dobar dio njihovih kolega oslovljava sa „mama“, „tata“, „strina“, „ujko“, „tetka“, „rođak“, tek tako zamjeriti s Radovanom Vukadinovićem, Brankom Caratanom, Vlatkom Cvrtinom, Vesnom Pusić i njima sličnima?

Upravo u ovim pitanjima počivaju i temeljni problemi današnjeg hrvatskog društva. Situacija poput ove na mostarskom Filozofskom fakultetu jednaka je situaciji u većini hrvatskih institucija.

kako u Republici Hrvatskoj, tako i u BiH. Upravo iz ovih razloga, zločini nad hrvatskim narodom počinjeni u ime komunizma i Jugoslavije i danas su obavijeni šutnjom. Sve što mi u ovom trenutku pada na um su stihovi jedne pjesme Marka Perkovića Thompsona. E, moje narode!

Ilija Zovko

Komentari (0)

[Dodaj Novi](#) [Traži](#)

Komentiraj

Vaši kontakt detalji:

Ime:

Email:

nemoi obaviešt

Komentar:

Naslov:

Poruka:

Security

Molim unesite anti-spam kod sa slike.

Joomla components by Compojoom